

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 13.

Stá™eda, 22 Á•ervenec 2020

Po rozlou•en• s Warenem jsme si sedli do auta a vydali se do Kairouanu. Bylo to k ve•eru, ale horko bylo poÁ™Ájd.... Olivy se stÁ™Á-daly s pomeran•ovniky, citrÁ³nÁ-ky a zÁipad slunce byl nÁjdhernÁ½... Kairouan je islÁjmská© poutnÁ- mÁ-sto, hne Á•tvrťÁ© na svÁ›tÁ› po Mecce, MedÁ-nÁ› a Jerusalemu. a prÁ½, kdyÁ¾ si pravovÁ›nÁ½ muslim zajede 7x do Kairouanu, vyro to jednÁ© cestÁ› do Meccy. My jsme ale te• pÁ™medevÁjÁ-m potÁ™mebovali najÁ-t hotel, osprchovat se a jÁ-t se najÁ-st.

JenÁ¾e se ukÁjzalo, Á¾e s hotelama to nebude tak jednoduchÁ©, v tomhle svatÁ©m mÁ›stÁ›...

ProÁjli jsme jich aspoÁ^ osm, neÁ¾ jsme se mohli ubytovat. KairouanskÁ½m muslimÁ™m vadilo, Á¾e nejsme oddÁni a my chtÁbychom mohli spÁjt v jednom pokoji.. naÁjtÁ›stÁ© v hotelu Amine byli rozumnÁ›jÁjÁ- a tak jsme se hned nastÁ›hovali, neÁ¾ s rozmysleli.

Pokoj byl velice hezkÁ½, Á•istÁ½, s veÁkerÁ½m pÁ™Á-sluÁjinstvÁ-m, vzali jsme ho vÁjak jen na jednu noc. protoÁ¾e bychom rÁjdi zÁ-tra dostali do Sbeitly, dalÁjÁ-ho mÁ›sta ruins...

"Za chvilku z tÁ© historie omdlÁ-m". Á™ekla jsem Alainovi. Tak jsme radÁ›ji Ájli dolÁ™ do restaurace, ale objednali jsme si jenom salÁjty, jÁi â€žsalÁjta mehvíaâ€œ Alain â€žsalÁjta tunisieneâ€œ. Po tom obÁ›dÁ› s Warrenem jsme moc hlad nemÁ›li a taky horku...

Po ve•eÁ™mi jsme jeÁjtÁ› chvilku posedÁ›li s nÁ›jakÁ½mi dalÁjÁ-mi Francouzi, kteÁ™Á- bydleli ve stejnÁ©m hotelu. Byla to p dvojice, jen o nÁ›co starÁjÁ- neÁ¾ my. Vypadalo to, Á¾e opravdu tenhle hotel sbÁ-rÁj nemanÁ¾elská© pÁjry :-))) , a domluvili se na zÁ-tra na snÁ-dani a na spole•nÁ© prohlÁ-dce mÁ›sta. Noc byla horkÁj, byli jsme vdÁ›Á•nÁ- za terasu, na kterÁ© jsme pak s Alainem sedÁ›li dlouho po pÁ™Inoci pÁ™mi lahvince vÁ-na.

RÁjno jsme se setkali s naÁjimi novÁ½mi pÁ™Ájiteli, JeanPaulem a Marie-Ann, drobnou hezkou tmavovlÁjskou. Marie-Ann navrhla, abychom si najmuli na prohlÁ-dku Kairouvanu prÁ vodce. PÁ™ijde nÁjs to levnÁ›ji, kdyÁ¾ budeme Á•tyÁ™mi. PÁ™ipad to jako dobrÁ½ nÁjpad. VyÁjli jsme z hotelu a ÁpInÁ› nÁjs zahltilo slunce a vedro bylo tak straÁjnÁ©, Á¾e mne horkÁ½ vzdud pÁ™mi nadechovÁjnÁ- pÁjilil v nosnÁ-ch dÁ-rkÁjch. Nedalo se skoro dÁ½chat. Á li jsme kousek po dlaÁ¾bÁ›, kterÁj mne pÁjlila sandÁjky. NÁ›jakÁ½ arabská½ mladÁ-k â€” asi tak v mÁ©m vÁ›ku â€” za nÁjma pÁ™iÁjel a ptal se jestli nepotÁ™ebujeme p

"PotÁ™ebujeme", odpovÁ›dÁ›l Jean-Paul. "ale zaleÁ¾Á- na tom, za kolik!"

MladÁ-k chvÁ-li pÁ™emÁ½Ájel a pak Á™ekl: "Provedu vÁjs zadarmo, ale stavÁ-te se v obchodÁ› mÁ©ho otce. Obchoduje s k NemusÁ-te nic koupit, jenom se podÁ-vat ..."

PochopitelnÁ› jsme pÁ™ijali, i kdyÁ¾ nÁjm bylo jasnÁ©, Á¾e nÁ›co z nÁjs stejnÁ› tatÁ-nek vyrazÁ-..."

Jmenuji se Mustafa", pÁ™edstavil se nÁjÁj novÁ½ prÁ vodce." Á™ekli jsme mu svoje jmÁ©na a podali si ruce.

NaÁje prohlÁ-dka byla vedena pochopitelnÁ› ve francouzÁjtinÁ› a Alain mi pÁ™eklÁjdal, aspoÁ^ co staÁ•il. NÁ›kdy musel Mustafa zastavit, protoÁ¾e mluvil pÁ™Á-liÁj rychle, ale Mustafa si brzo uvÁ›domil mÁ›j problÁ©m a mluvil opravdu pomalu a poÁ™Ájd dÁ-val po mnÁ›, zda rozumÁ-m.

Zavedl nás prvně do nejslavnější mešity Grand Mosque, kde je nejstarší minaret na světě. "Kairouanu se říká - stopadesát mešit - a prvně mešity neměly minarety", vysvětlil nám.

Muezinové svolávali v ráno z věžičky mešity.

Chcete jít dovnitř?"

"A máme?" zajímaly jsme se hlavně Marie-Ann a já.

"Můžete, jenom si musíte vyzlíbnout boty."

S levou jsem se zula. To mi připadlo na měšitě momentálně nejprve jemněji....

Vešli jsme dovnitř. "Je tu koberec, který jsme dostali od Sa'ádské Arábie, je nejdřívě, jak si můžete představit".

"A kde je?" zeptala jsem se. Ty hadry, na kterých jsme stáli mi tak krásně nepřipadaly.

"Tady, je pod tím kobercem, aby se nám nezničil."

Mustafa nás tihl zase o pár mešit dál a nevynechal snad jedinou. Už jsem byla unavená z vedra a všimla jsem si Marie-Ann je na tom stejně, ne-li hůř.

Nepamatuju si jména všech těch mešit, většina jich byla stejně pro mne nesrozumitelná..

Pak mne upoutala jedna, do které se šlo přes obchod s koberci, ale i když jsme si to v první chvíli mysleli, nebyl to obchod jeho tatínka. Tahle mešita byla známá pro svoji slavnou studnu, jmenovala se Bi'r Barouta a vězaly se k ní legendy, které mne zajímaly.

Jedna byla o tom, že islámský dobyvatel Uqba bin Nafi l-Fihri položil hůlku na zem a začala tít voda.

Druhý verze říká, že voda tam prý už byla, ale Uqba našel zlatý pohár, který ztratil ve studni v Meccce.

To byl pro muslimy důkaz, že mezi Meccou a Kairouanem teče podzemní řeka a ta dávat vodu Bi'r Baroudy svatou.

"Co tady dávat ten velbloud?", otočila jsem se na Alaina.

Mustafa to zaslechl a poběhl mne, abych se napila z pohárku, který měl velbloud přivázaný na hůlku.

Ubohá zvěř se zavázaná máma ošima chodilo dokola a pohárkem lo jednoduše šerpadlo.

Bylo mi ho líto, z huby mu tekly sliny a vypadal celkově zuboženě. "Muslim, který se napije vody z tihle studně, nemusí do Meccy", vysvětlil Mustafa. Ještě jsme zvládli měšitu dvě - a studnu se svatou vodou v mausoleu Sidi Sahbi barber, který se proslavil tím, že v kapse stáje nosil prorokovy vousy.

Souk jsme si ovšem odepřít nedokázali. Miluju arabské souky, to smlouvat - a barevnost....

No a ten zdejší - opravdu stáhl za to. Kairouanci všichni jsou přeměření koberce. Mnozí jsou v přeměrných vlnách a uprostřed mají květinový vzor.

No jo, ale co s nimi? A kromě toho jsme všichni měli na mysli, že ne nás čeká ještě tatánek ...

Kromě koberců se nám líbily stěny, podnosy, talíře, měsy a všechny věci z káfi. Máli tam nádherné stěny bylo to právě u stěny, kde jsem se nějak zakoukala a najednou jsem zjistila, že jsem sama. Bez prázdné a bez Alaina.

Jelikož jsem na ztracená sama sebe naprosto zvykla z Česka, nemohlo mně to nějak rozčesat. Už v Česku mi bylo schopna se ztratit v telefonní budce a jednou jsem k narozeninám dostala od šapiny jako dárek sadu vlaječek. Bylo na nich napsáno: "K ohni", "Do spacíku". "Domu". "Ke kamarádům", "Na záchod" a podobně!

Taky jsem se jednou ztratila ve skalách a kluci nedošli kam měli, protože mně celou noc hledali, naprosto si jistě, že jsem někde spadla.

No. a já si nakonec. utahaně z marného bloudění, rozdělala oheň, rozbalila spacák a klidně usnula.

V noci jsem se probudila zimou a mokrem a zjistila, že jsem si ustlala v zamrzlých bažinách (bylo to v zimě), a díky ohni se pode mnou začala roztávat ...

No, přeměnila jsem do rána, ale přeměrně to nebylo a tou dobou už mne hledala i policie....

Ale teď jsem všude, že jsou někde na souku, tak proč bych se měla vzrušovat?

Zůstala jsem poblíž, kde se mi ztratili a prohledala jsem si obchody.

Zato Alain zpanikoval a začal všechny honit po celém souku, mě jsem se pohádal s Mustafou, proč mne nehlídal...

Nakonec mne našli ve velkém "byť ne moc srozumitelném hovoru" s prodáváčem velbloudůch sedel.

Radil mi. který by pro mne bylo nejvhodnější!

Všichni byste, že mi ještě Alain vynadal, proč se ho nedržíte? Řekla jsem mu, že mně měly držet on a nenechat

Chcete se jejt podvat na severn- stranu msta?" zeptal se Mustafa.

"Jak je to daleko? A co tam je?"zeptal se Alain.

"Milku, tam mne nedostane ani za nic. J u fakt nemu ..."

"U nechcejt nikam?"

Vtom jsem skoro narazila na kravskou hlavu obalenou mouchama a povjenou nad najakm obchodem. Dvaly se na mne kaln mrtv o.i.

Mustafa mne v posledn- chvilce zachytil, bylo mi na omdlen-.

"To tady je zvykem, vjechna eznictv- to tak dlaj-... znamenjt to, e maj- erstv maso."

"Moc dkuju za takov zvyky" ozvala se pobledl Marie-Ann.

Ani ona u nestjla o dal- prohl- dky a tak na ji pnov rezignovali s t-m, e holt ensk dneska nic nevydr bylo na nich vidt, e taky u maj- dost vedra a k- kaj- to jenom, aby se njm ukjzali, jac- oni jsou nezdoln- chla

Tak e jsme u zvljdlí jenom toho tatnka. Ml tam opravdu krjnsn vci, ale my jsme s Alainem nechtli nic. Na ji francouzjt- p tmjtel to zachrjnili t-m, e si koupili modl-c- kobereek jako suvenr dom-.

Z minaretu se ozval jestkrjt denn, muezin a jeliko to nebylo synchronizovan, slyjeli jsme to mnohokrjt: "Alljhu akbar! Hajj la Seleh hajj la Felleh, Alljhu Akbar!"

Alena, Yukon